Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies
Vol. 6 No. 02 (2025): December 2025
www.tamilmanam.in
ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm060225

தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Peer-Reviewed | Open Access | Crossref | Google Scholar
SJIF Impact Factor3.5| Multidisciplinary

Women in Purananuru: Social Life, Heroic Motherhood, and the Sangam Feminist Framework

Dr. Siva. Mullaimalar*,
Principal & Head of the Department of Tamil,
Imayam Arts and Science College, Vaniyambadi – 635751,
*Corresponding Author Email: mullaisegar.ma@gmail.com, Tel: 9080821893

ABSTRACT

Purananuru, one of the primary anthologies of Sangam literature, stands as a foremost historical testimony capturing the external social values and political traditions of ancient Tamil society. Comprising four hundred poems, this work deeply records not only governance, warfare, philanthropy, and friendship, but also the multifaceted social status of women during the Sangam era. This research paper comprehensively examines the position of women in Purananuru based on its poems, the works of female poets, and modern critical theories. Aspects such as motherhood, wifely virtues, hospitality, the heroic valor of martial women (Moothin Mullai), the diplomatic and political contributions of female poets, and the penance of widows (Aanandhappaiyul) are critically analyzed in this paper. This paper aims to analyze from a dual perspective both the high esteem women held in Sangam society and, at the same time, the social restrictions imposed on their bodies and lives.

Keywords: *Purananuru, Sangam Literature, Female Poets, Moothin Mullai, Heroic Motherhood, Ascetic Widowhood, Aanandhappaiyul, Sangam Feminism.*

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

புறநானூற்றில் பெண்கள்: சமூக வாழ்வியல், வீரத் தாய்மை மற்றும் சங்ககாலப் பெண்ணியக் கட்டமைப்பு

***முனைவர். சிவ. முல்லைமலர்,** முதல்வர், தமிழ்த்துறை தலைவர், இமயம் கலை அறிவியல் கல்லூரி, வாணியம்பாடி - 635751 கைப்பேசி - 9080821893 mullaisegar.ma@gmail.com

சுருக்கம் (Abstract)

பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தின் புறவாழ்வியல் விழுமியங்களையும் அரசியல் மரபுகளையும் படம்பிடித்துக் காட்டும் முதன்மைச் சான்றாக தொகை நூல்களுள் ஒன்றான புறநானூறு திகழ்கிறது· நாநூறு பாடல்களைக் கொண்ட இந்நூல், அரசாட்சி, போர்முறை, ஈகை, நட்பு ஆகியவற்றுடன் சங்ககாலப் பெண்களின் பன்முகச் சமூக அந்தஸ்தையும் ஆழமாகப் பதிவு செய்துள்ளது· இவ்வாப்பாய்வுக் கட்டுரை, புறநானூற்றுப் பாடல்கள், பெண்பாற் புலவர்களின் படைப்புகள் மற்றும் நவீனத் திறனாய்வுக் கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் புறநானூற்றில் பெண்களின் நிலையை விரிவாக ஆராய்கிறது. தாய்மை, மனைவியின் ஒழுக்க நெறிகள், விருந்தோம்பல், மறக்குடிப் பெண்களின் வீரவுணர்வு (மூதின் முல்லை), பெண்பாற் புலவர்களின் தூது மற்றும் அரசியல் பங்களிப்பு, கணவனை இழந்த மகளிரின் கைம்மை நோன்பு (ஆனந்தப்பையுள்) ஆகிய அம்சங்கள் இக்கட்டுரையில் திறனாய்வு செய்யப்படுகின்றன. சங்கச் சமூகத்தில் பெண்களுக்கு இருந்த உயர்ந்த மதிப்பையும், அதே வேளையில் அவர்களது உடல் மற்றும் வாழ்வின் மீது சுமத்தப்பட்ட சமூகக் கட்டுப்பாடுகளையும் இருமுனை நோக்கில் பகுப்பாய்வு செய்வதை இக்கட்டுரை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது.

முக்கியச் சொற்கள் (Keywords): புறநானூறு, சங்க இலக்கியம், பெண்பாற் புலவர்கள், மூதின் முல்லை, வீரத்தாய்மை, கைம்மை நோன்பு, ஆனந்தப்பையுள், சங்ககாலப் பெண்ணியம்.

முன்னுரை

1 சங்க இலக்கியத்தில் புறநானூற்றின் வரலாற்றுச் சிறப்பு

சங்க இலக்கியங்கள் பண்டையத் தமிழரின் வாழ்வியலை அகம், புறம் என இரு பெரும் திணைகளாகப் பகுத்துக் காட்டுகின்றன[2]. அகவாழ்வு என்பது மாந்தரின் உள்ளுணர்வுகளையும் காதல் வாழ்வையும் மையமாகக் கொண்டது எனில், புறவாழ்வு என்பது வீரம், கொடை, அரசாட்சி, போர் மற்றும் சமூகக் கட்டமைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டது· எட்டுத்தொகை நூல்களுள்

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm060225

தலைசிறந்த புறநூல் என்பதாகப் போற்றப்படும் புறநானூறு, சங்ககாலச் சமூகத்தின் நேரடிப் வரலாற்றுப் பதிவாக அமைகிறது·

பொதுவாகப் புறவாழ்வு என்பது ஆண்களின் போர்க்கள நடவடிக்கைகளையும் குறுநில மன்னர்களின் கொடைச் சிறப்புகளையும் மட்டுமே பேசுவதாகக் கருதப்பட்டாலும், புறநானூற்றுப் பாடல்களை ஆழமாகக் கற்கும்போது, அச்சமூகத்தின் இயங்குவிசையாகவும் பண்பாட்டுக் காவலர்களாகவும் பெண்கள் விளங்கியமை புலனாகிறது· பெண்கள் வெறும் குடும்ப உறுப்பினர்களாகவோ அல்லது ஆண்களின் நிழலாகவோ மட்டும் வாழாமல், சமூகப் பொறுப்புமிக்க குடிமக்களாகவும், அறநெறி போதிப்பவர்களாகவும், வீர உணர்வை ஊட்டுபவர்களாகவும், அரசர்களுக்கு வழிகாட்டும் பெண்பாற் புலவர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளனர்·

2 ஆய்வின் நோக்கமும் ஆய்வு முறையியலும்

இவ்வாய்வானது புறநானூற்றில் வெளிப்படும் பெண்களின் பல்வேறு பரிமாணங்களை வரலாற்று, சமூகவியல் மற்றும் பெண்ணியக் கோட்பாட்டு நோக்கில் அணுகுகிறது. மூலப்பாடல்களின் வரிகள், பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்கள், திணை-துறை விளக்கங்கள் ஆகியவற்றைப் பின்னணியாகக் கொண்டு ஆய்வுத் தரவுகள் பகுப்பாய்வு செய்யப்படுகின்றன.

சங்க காலத்தில் பெண் என்பவள் வீட்டின் ஒளியாகவும், நாட்டின் பண்பாட்டுச் சக்தியாகவும் போற்றப்பட்ட அதே நேரத்தில், அவளது கற்பு, கைம்மை வாழ்வு மற்றும் தியாக உணர்வு ஆகியவற்றின் மீது கட்டியெழுப்பப்பட்ட சமூக நெறிமுறைகள் எத்தகைய பாலினச் சமனற்ற தன்மையைக் கொண்டிருந்தன என்பதையும் இக்கட்டுரை விரிவாக ஆராய்கிறது·

2. புறநானூற்றில் பெண்களின் சமூக வாழ்வியல் நிலைப்பாடுகள்

2.1 மனையறத்தின் அடித்தளமாக மனைவி

சங்ககாலச் சமூகத்தில் குடும்பக் கட்டமைப்பைப் பேணிக் காக்கும் முதன்மைப் பொறுப்பு பெண்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது· மனைவியானவள் மனையறத்தின் வேர் என்றும், இல்லத்தின் ஒளி என்றும் போற்றப்பட்ட மரபிற்கு வித்திட்டது சங்க இலக்கியமே ஆகும்· புறநானூற்றில் நல்ல மனைவிக்குரிய பண்புகளாகக் கணவனை மதித்தல், குடும்பப் பொறுப்பை முழுமையாக ஏற்றல், வறுமையிலும் மனம் தளராது அறநெறியைப் பேணுதல் மற்றும் இன்முகத்தோடு விருந்தோம்பல் செய்தல் போன்றவை விரிவாகச் சுட்டப்படுகின்றன·

,| Copyright © Author(s)

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm060225

மனைவியின் சிறப்பைக் கொண்டே அவளது கணவனின் சமூக மதிப்பீடு தீர்மானிக்கப்பட்டது[5]. ஓர் ஆடவனைப் பற்றிய அறிமுகம் சங்கச் செய்யுள்களில் இடம்பெறும்போது, அவனது மனைவியின் கற்பையும் மனையற மாண்பையும் சேர்த்தே குறிப்பிடும் வழக்கம் நிலவியது[5]. இத்தகைய பண்புகள் சங்க காலக் குடும்ப வாழ்க்கையின் வலுவான அடித்தளமாகக் கருதப்பட்டன.

2.2 விருந்தோம்பலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டுப் பாதுகாப்பும்

தமிழர் பண்பாட்டின் மிக முக்கிய அடையாளமான விருந்தோம்பல் அறத்தைப் பேணியவர்கள் பெண்களே ஆவர். இல்லத்திற்குத் தேடி வரும் விருந்தினர்களை அன்போடு வரவேற்று, தங்களிடம் உள்ள உணவைப் பகிர்ந்து அளிப்பது இல்லத்தரசியின் தலையாயக் கடமையாக விளங்கியது. புறநானூற்றுப் பாடல்கள் வறுமைச் சூழலிலும் பெண்கள் விருந்தோம்பல் அறத்திலிருந்து சற்றும் பிறழாது வாழ்ந்த பதிவுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன.

தானியங்கள் அற்ற வறுமை நிலையிலும் இல்லத்திற்கு வந்த விருந்தினரைத் உபசரிப்பதற்காக, முன்றிலில் முளைத்திருந்த விதைத் தினையையோ அல்லது அல்லி அரிசியையோ சேகரித்துச் சமைத்து விருந்தளித்த பெண்களின் தியாக உணர்வு சான்றோர்களால் போற்றப்படுகிறது. அன்பு, அறம், ஈகை, நாணம், ஒழுக்கம் ஆகிய உயரிய விழுமியங்களைத் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பாதுகாத்து வந்த பண்பாட்டுக் காவலர்களாகப் பெண்கள் விளங்கியுள்ளனர்.

2.3 அறநெறி போதித்தலும் சமூகப் பொறுப்பும்

சங்ககாலப் பெண்கள் தங்கள் குடும்ப உறுப்பினர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல், ஒட்டுமொத்த சமூகத்திற்கும் அறநெறியை எடுத்துரைக்கும் பொறுப்புடையவர்களாக விளங்கினர். உண்மை, நேர்மை, ஈகை, பணிவு, ஒழுக்கம் ஆகியவற்றை அன்றாட வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற கருத்துகள் பெண்களின் செயல்பாடுகள் மூலம் வெளிப்பட்டன.

குடும்ப வரம்பிற்குள் முடங்கிவிடாமல் நாட்டின் நல்வளர்ச்சிக்கும் தலைமுறைகளைச் செழுமைப்படுத்துவதற்கும் பெண்கள் பங்காற்றினர். குழந்தைகளுக்குச் சிறுவயதிலிருந்தே ஒழுக்கம், வீர உணர்வு, நாட்டுப்பற்று ஆகியவற்றை வளர்த்தெடுக்கும் சமூகக் கடமையைச் செவ்வனே நிறைவேற்றினர்.

3. மூதின் முல்லையும் மறக்குடி மகளிரின் வீரத் தாய்மையும்

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm060225

3.1 ஈன்று புறந்தருதலின் சமூகக் கடமை (புறநானூறு 312)

புறநானூற்றில் தாய்மைக்கு மிக உயர்ந்த புனிதத்துவமும் சமூகப் பொறுப்பும் அளிக்கப்பட்டுள்ளது· சங்க காலத்தில் ஒரு தாய் தன் மகனைப் பெற்று வளர்ப்பதன் முதன்மை நோக்கம், அவனைப் போர்க்களத்தில் வீரனாகப் போராடச் செய்வதே ஆகும்· பெற்றெடுத்த மகனைச் சமூகப் பயனுள்ள வீரனாக்குவது தாயின் கடமையாகக் கருதப்பட்டது[4]. இக்கருத்தினைப் பொன்முடியார் என்ற பெண்பாற் புலவர் இயற்றிய 312-ஆம் பாடல் மிகத் தெளிவாக விளக்குகிறது[4]:

ஈன்று புறந்தருதல் என் தலைக்கடனே! சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே! வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே! நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே! ஒளிறு வாள் அருஞ்சமம் முருக்கிக் களிறு எறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே![4]

இப்பாடலில் சமூகத்தின் ஒவ்வொரு அங்கத்தினருக்கும் உரிய கடமைகள் தெளிவாக வரையறுக்கப்படுகின்றன[4]. தாயின் கடமை மகனைப் பெற்றுப் பேணுதல் மட்டுமே; அவனைச் சான்றோனாக்கல் தந்தையின் கடமை; போர் ஆயுதம் செய்து தருவது கொல்லனின் கடமை; நன்னடத்தை கற்பிப்பது நாடாளும் வேந்தனின் கடமை; போர்க்களத்தில் யானையை வீழ்த்தி வெற்றி பெற்று வருதல் இளைஞனின் கடமை[4].

இங்கு 'சான்றோன்' என்ற சொல் சங்க காலத்தில் வீரம் நிறைந்த போர்வீரனையே முதன்மையாகக் குறித்தது[4]. தன் மகனை நாட்டுக்காக ஈந்த தாய்மையின் பெருமிதம் பண்டைத் தமிழ்ச் சமூக அமைப்பின் மறக்கருத்தியலை வெளிப்படுத்துகிறது[2].

3.2 தந்தை, கணவன், மகனைக் கொடை தந்த வீரமங்கை (புறநானூறு 279)

போரில் குடும்பத்தின் ஆண்களைப் பறிகொடுத்த போதிலும் தளராத மன உறுதியுடன் தன் ஒரே மகனையும் போர்க்களத்திற்கு அனுப்பும் மறக்குடிப் பெண்ணின் மாண்பினை ஒக்கூர் மாசாத்தியார் பாடிய 279-ஆம் புறநானூற்றுப் பாடல் படம்பிடிக்கிறது[4]. இப்பாடல் வாகைத் திணையில் 'மூதின் முல்லை' என்னும் துறையின் கீழ் அமைகிறது[10]:

கெடுக சிந்தை; கடிது இவள் துணிவே; மூதின் மகளிர் ஆதல் தகுமே: மேல்நாள் உற்ற செருவிற்கு இவள் தன்னை, யானை எறிந்து, களத்து ஒழிந்தனனே; நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள் கொழுநன், பெரு நிரை விலங்கி, ஆண்டுப் பட்டனனே; இன்றும், செருப் பறை கேட்டு, விருப்புற்று, மயங்கி, வேல் கைக் கொடுத்து, வெளிது விரித்து உடீஇ, பாறு மயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி, ஒரு

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm060225

மகன் அல்லது இல்லோள், 'செருமுகம் நோக்கிச் செல்க' என விடுமே![10]

முந்தைய நாள் போரில் இவளது தந்தை பகைவரின் யானையை எதிர்த்துப் போரிட்டு இறந்துபட்டான்[9]. நேற்று நடைபெற்ற போரில் இவளது கணவன் ஆநிரைகளைக் காக்கும் போரில் வீரமரணம் எய்தினான்[9]. இரு நாட்களிலேயே தந்தையையும் கணவனையும் இழந்த அத்தாய், இன்று மீண்டும் போர்ப்பறை ஒலிப்பதைக் கேட்டவுடன் கலங்கவில்லை[9]. மாறாக, உணர்ச்சி மேலீட்டால் உந்தப்பட்டு, தன் ஒரே மகனாகிய சிறுவனுக்கு வெண்ணிற ஆடையை உடுத்தி, அவனது சீரற்ற தலைமுடிக்கு எண்ணெய் தடவிச் சீவி, கையில் வேலைக் கொடுத்து, "போர்க்களம் நோக்கிச் செல்வாயாக!" என்று வழியனுப்புகிறாள்[9].

புலவர் ஒக்கூர் மாசாத்தியார் இவளது கடுமையான நெஞ்சுறுதியைக் கண்டு வியந்து, "இவளது சிந்தை கெடுக; இவள் துணிவு மிகவும் கடுமையானது; பழைய மறக்குடியில் பிறந்த பெண் என்பதற்கு இவள் முற்றிலும் தகுதியானவள்" என வியந்து போற்றுகிறார்[13].

3.3 குகையும் புலியும்: தாய்மையின் பெருமிதக் குறியீடு (புறநானூறு 86)

தன் வயிற்றைப் புலி வாழ்ந்து சென்ற குகையாக உருவகித்துப் பாடும் காவற்பெண்டின் 86-ஆம் பாடல் தாய்மையின் மற உணர்வையும் பெருமிதத்தையும் வெளிப்படுத்தும் ஒப்பற்ற கவிதையாகும்[4]. வாகைத் திணையில் 'ஏறாண் முல்லை'த் துறையில் அமைந்த இப்பாடல் வருமாறு[16]:

சிற்றில் நல் தூண் பற்றி, 'நின் மகன் யாண்டு உளனோ?' என வினவுதி; என் மகன் யாண்டு உளன் ஆயினும் அறியேன்; ஓரும் புலி சேர்ந்து போகிய கல் அளை போல, ஈன்ற வயிறோ இதுவே; தோன்றுவன் மாதோ, போர்க்களத்தானே![16]

தன் இல்லத்தின் சிறிய தூணைப் பற்றிக் கொண்டு, "உன் மகன் எங்கே?" என்று வினவிய நபருக்குத் தாய் அளிக்கும் பதில் இதுவாகும்[4]. "என் மகன் எங்கு உள்ளான் என்று எனக்குத் தெரியாது; ஆனால், புலி தங்கிச் சென்ற மலைக் குகை போல அவனைப் பெற்றெடுத்த வயிறு இதோ இங்கே இருக்கிறது; அவனைக் காண விரும்பினால் போர்க்களத்திற்குச் சென்று காண்பீராக!" என்று உறுதியுடன் கூறுகிறாள்[4]. இப்பாடல் மூலமாக பண்டைத் தமிழகத்தில் தூண்களுடன் கூடிய வீடுகள் அமைக்கப்பட்டிருந்த கட்டடக்கலைச் சிறப்பும், மகனைப் போர்க்களத்திற்கு அனுப்புவதில் தாய்மார்கள் காட்டிய அச்சமின்மையும் புலனாகிறது[15].

, | Copyright © Author(s)

3.4 உவகைக் கலுழ்ச்சியும் விழுப்புண் கண்ட தாய்மை உணர்வும் (புறநானூறு 278, 295)

போர்க்களத்தில் மகன் விழுப்புண்பட்டு இறந்த செய்தி கேட்ட தாய் அடையும் உவகையை காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் இயற்றிய 278-ஆம் பாடல் உவகைக் கலுழ்ச்சித் துறையில் பதிவு செய்துள்ளது[8]:

நரம்பு எழுந்து உலறிய நிரம்பா மென் தோள், முளரி மருங்கின், முதியோள் சிறுவன் படை அழிந்து, மாறினன் என்று பலர் கூற, மண்டு அமர்க்கு உடைந்தனன் ஆயின், உண்ட என் முலை அறுத்திடுவென், யான் எனச் சினைஇ, கொண்ட வாளொடு படு பிணம் பெயரா, செங்களம் துழவுவோள், சிதைந்து வேறு ஆகிய படு மகன் கிடக்கை காணூஉ, ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது உவந்தனளே![18]

முதுமையால் நரம்புகள் மேலெழுந்து வற்றிய தோள்களையும், தாமரை இதழ் போன்ற அடிவயிற்றையும் உடைய முதிய தாய் ஒருத்தியிடம், "உன் மகன் போரில் பகைவர்க்குப் புறமுதுகு காட்டி தோற்றோடினான்" என்று சிலர் பொய்யாகக் கூறினர்[8]. அதைக் கேட்ட தாய் கோபமுற்று, "என் மகன் போர்க்களத்தில் அஞ்சிப் புறமுதுகிட்டான் என்பது உண்மையாயின், அவனுக்குப் பாலூட்டிய என் முலையை அறுத்தொழிப்பேன்" என்று வஞ்சினம் கூறி, வாளேந்திக் குருதி தோய்ந்த போர்க்களம் சென்றாள்[8]. அங்கே பிணங்களைப் புரட்டித் தேடுகையில், தன் மகன் மார்பில் வாள்வெட்டுப்பட்டு உடல்கள் சிதைந்து வீரமரணம் அடைந்து கிடப்பதைக் கண்டாள்[8]. அக்காட்சியைக் கண்ட அத்தாய், அவனைப் பெற்றெடுத்த நன்னாளைக் காட்டிலும் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தாள்[8].

இதேபோன்று ஔவையார் பாடிய மற்றொரு பாடலிலும் (புறம் 295), போர்க்களத்தில் நடுவே சிதைந்து இறந்த தன் மகனின் வீர மாண்பைக் கண்ட முதுமகள் ஒருத்தியின் வற்றிய முலையில் பால் சுரந்தது என்ற பதிவு இடம்பெறுகிறது[5]. வீரமே பாலாகச் சுரந்த இச்சம்பவம் சங்ககாலத் தாய்மார்களின் மறவுணர்வுக்கு உச்சக்கட்ட சான்றாகும்[5].

4. சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவர்களின் புலமைத்துவமும் அரசியல் ஆற்றலும்

4.1 பெண்பாற் புலவர்களின் படைப்பாக்கச் சிறப்பு

சங்க இலக்கியங்கள் உருவான காலத்தில் பெண்கள் கல்வியிலும், கவித்துவத்திலும், கேள்விகளிலும் சிறந்து விளங்கினர்[4]. மொத்த சங்கப் புலவர்களான 473 பேரில் 41 பேர் பெண்பாற்

Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies *ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)*
Vol. 6 No. 02 (2025): December 2025
www.tamilmanam.in *DOI:* https://doi.org/10.63300/tm060225

புலவர்கள் ஆவர்[4]. புறநானூற்றில் மட்டும் 16 பெண்பாற் புலவர்கள் பாடிய 59 பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன[3]. இப் பெண்புலவர்களின் பாடல்கள் மூலமும் ஆண்புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள் மூலமும் புறநானூற்றுக்காலப் பெண்கள் இயல்பு விரிவாக அறிய முடிகிறது[4].

ஔவையார், ஒக்கூர் மாசாத்தியார், காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார், காவற்பெண்டு, பூதபாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு, பொன்முடியார், மாறோகத்து நப்பசலையார், மாறிப்பித்தியார், குறமகள் இளவெயினி, தாயங்கண்ணியார், பாரிமகளிர், பூங்கண் உத்தியார், பேய்மகள் இளவெயினி, வெண்ணிக்குயத்தியார், வெறிபாடிய காமக்கண்ணியார், அள்ளூர் நன்முல்லையார், நச்செள்ளீயார், முடத்தாமக் கண்ணியார் போன்ற பெண்பாற் புலவர்கள் புறநானூற்றுக்கு வளம் சேர்த்துள்ளனர்[3].

4.2 அரசியல் ஆலோசகர்களாகவும் தூதுவர்களாகவும் பெண்பாற் புலவர்கள்

சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவர்கள் வெறும் கவிதைகளைப் பாடுவதோடு நின்றுவிடாமல், மன்னர்களின் அரசியல் நகர்வுகளிலும், தூது நடவடிக்கைகளிலும் முக்கியப் பங்காற்றினர்[3]. குறிப்பாக ஔவையார், புறநானூற்றில் 33 பாடல்களை இயற்றியதுடன் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் நெருங்கிய நண்பராகவும் அரசியல் ஆலோசகராகவும் திகழ்ந்தார்[3]. தொண்டைமானிடம் அதியமானின் படைக்கலக் கொட்டிலின் சிறப்பை நயம்படக் கூறிப் போரைத் தடுத்த தூதுப் பெருமை ஔவையாரையே சாரும்.

மேலும், மன்னர்கள் தவறு செய்யும்போது அவர்களை நேருக்கு நேராகக் கண்டித்து நல்வழிப்படுத்தும் துணிச்சல் இப்புலவர்களுக்கு இருந்தது[6]. மன்னனைப் புகழ்ந்து பாடுவது மட்டுமல்லாமல் அவனோடு நெருங்கிய நட்பு கொண்டிருந்த பெண்பாற் புலவர்கள், சமூக அரசியல் விழிப்புணர்வின் குறியீடுகளாகத் திகழ்ந்தனர்[6].

5. கைம்மைப் பெண்களின் அவலநிலையும் பெண்ணியக் விவாதங்களும்

5.1 ஆனந்தப்பையுள் மற்றும் தாபதநிலை: கைம்மை நோன்பின் கொடுமைகள்

புறநானூறு பெண்களின் வீரத்தையும் புலமையையும் போற்றிய அதே வேளையில், கணவனை இழந்த பெண்களுக்குச் சமூகம் விதித்த கடுமையான கட்டுப்பாடுகளையும், கைம்மை நோன்பின் துயரங்களையும் இயல்பாகப் பதிவு செய்துள்ளது· கணவனை இழந்த பெண்கள் அனுபவிக்கும் மனவேதனை, தனிமை மற்றும் சமூகக் கட்டுப்பாடுகள் சங்கப் பாடல்களில் ஆழமாக

வெளிப்படுகின்றன·

கணவனை இழந்த பெண்கள் தம் கூந்தலைக் கொய்து குறுந்தொடி எனும் வளையல்களை நீக்கினர்[5]. அவர்கள் நறுநெய் தீண்டாது, அல்லி அரிசி உணவையும், எள் சாந்துடன் புளி சேர்த்து அவித்த வேளைக்கீரையையும் உண்டனர்[5]. பாயின்றிப் பரற்கற்கள் பரப்பிய கடினமான தரையில் உறங்கி அல்லலுற்றனர்[5]. கணவன் இறந்தபின் பெண்கள் இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளுடன் துயருற்று வாழும் நிலை 'ஆனந்தப்பையுள்' என்றும் 'தாபத நிலை' என்றும் அழைக்கப்பட்டது[2].

5.2 பெருங்கோப்பெண்டின் எதிர்ப்புரட்சியும் தீப்பாய்தலும் (புறநானூறு 246)

ஒல்லையூர் தந்த பூதபாண்டியன் என்னும் பாண்டிய மன்னன் இறந்தபோது, அவனது மனைவி பெருங்கோப்பெண்டு கணவனின் ஈமத்தீயில் குதித்து உடன்கட்டை ஏறத் துணிந்தாள்[5]. அப்போது அரசவையின் சான்றோர்களும் அமைச்சர்களும் அவளைத் தடுத்து, உடன்கட்டை ஏறவேண்டாம் என விலக்கினர்[22]. அவர்களுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து பெருங்கோப்பெண்டு பாடிய 246-ஆம் புறநானூற்றுப் பாடல் கைம்மை வாழ்வின் கொடுமையையும் அவளது துணிவையும் வெளிப்படுத்துகிறது[5]:

பல்சான்றீரே ; பல்சான்றீரே ; செல்கெனச் சொல்லாது, ஒழிகென விலக்கும், பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான்றீரே; துணிவரிக் கொடுங்காய் வாள்போழ்ந் தட்ட காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது, அடைஇடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம் வெள்ளன் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட வேளை வெந்தை, வல்சி ஆகப், பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும் உயவற் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ; பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம் நுமக்குஅரிது ஆகுக தில்ல; எமக்குஎம் பெருந்தோள் கணவன் மாய்ந்தென அரும்புஅற வள்இதழ் அவிழ்ந்த தாமரை நள்இரும் பொய்கையும் தீயும் ஓரற்றே![25]

நெய் சேர்க்காத உணவை உண்டு, வேளைக்கீரையை அவித்துத் தின்று, பரற்கற்கள் மீது படுத்துக் கைம்மை நோன்பு நோற்றுத் துன்பத்தை அனுபவிக்கும் 'உயவல் பெண்டிர்' நான் அல்லன் என்று சான்றோர்க்குப் பதிலளிக்கிறாள்[5]. கணவன் இறந்தபின் தனக்கு இந்த ஈமத்தீயும், அரும்புகள் மலர்ந்த குளிர்ந்த தாமரைப் பொய்கையும் ஒன்றே எனக் கூறி அத்தீயில் பாய்ந்து உயிர் நீத்தாள்[5].

5.3 பாலியல் முரண்களும் சங்கச் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளும்

பெண்ணியக் கோட்பாட்டு நோக்கில் புறநானூற்றை அணுகும்போது, ஆண்களை விட

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm060225

பெண்களுக்கே அதிக கட்டுப்பாடுகள் இருந்தன என்பது புலனாகிறது[5]. சங்க இலக்கியங்களில் பெண்களின் ஒழுக்கம் (கற்பு) மட்டுமே தீவிரமாக வலியுறுத்தப்பட்டது[5]. கணவனை இழந்த பெண்களின் மறுமணத்திற்கு வரவேற்பு இருக்கவில்லை[5]. கணவன் இறந்தவுடனேயே பெண் இறந்து விடுதலோ அல்லது கைம்மை நோன்பு நோற்பதோ சிறந்த ஒழுக்கமாகக் கருதப்பட்டது[5].

தலைவன் மீது கொண்ட காதலைச் சொல்வதற்கும் தலைவனைத் தலைவி சந்திப்பதற்கும் பல்வேறு கட்டுப்பாடுகள் இருந்தன[5]. கோப்பெருநற்கிள்ளியின் மீது தாக்கண்ணையார் (நக்கண்ணையார்) காதல் கொண்டு அவருடன் சேர முடியாது தவித்த சூழலில், சான்றோர் அவையையும் தன் தாயையும் எண்ணி அஞ்சுவதாகப் பாடுகிறார்[5]. இச்சான்றுகள் ஆணும் பெண்ணும் சமுதாயச் சட்டத்திற்கு முன் சமமாகக் கருதப்படவில்லை என்பதையும், பெண்ணின் உடல் மற்றும் தேர்வுகளின் மீது சமூக அதிகாரம் நிலவியதையும் தெளிவுபடுத்துகின்றன[5].

6. புறநானூற்றுப் பெண்களின் வகைப்பாட்டியல் ஒப்பீட்டாய்வு

புறநானூற்றில் பெண்கள் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ள பல்வேறு சமூகப் பாத்திரங்கள், அவற்றுக்கான இலக்கியச் சான்றுகள் மற்றும் அவற்றின் சமூகத் தாக்கங்களை உள்ளடக்கிய ஒப்பீட்டுப் பகுப்பாய்வு கீழுள்ள அட்டவணையில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது:

சமூகப் பாத்திரம்	**சமூகச் சித்திரிப்பு மற்றும் இயல்புகள்**	**புறநானூற்றுப் பாடல் / துறைச் சான்றுகள்**	**சமூகக் கருத்தியல் மற்றும் தாக்கம்**
வீரத்தாய் (மூதின் மகளிர்)	மகனை வீரனாக வளர்த்தல்; போர்க்களத்திற்கு அனுப்புதல்; விழுப்புண் கண்டு மகிழ்தல்.	புறநானூறு 312, 279, 278, 86 (மூதின் முல்லை, உவகைக் கலுழ்ச்சி)[7]	தாய்மை என்பது மறக் குடியின் பெருமையாகவும் நாட்டுப்பற்றின் அடையாளமாகவும் போற்றப்பட்டது.

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm060225

மனையற அரசி (மனைவி)	விருந்தோம்பல்; கணவனை மதித்தல்; குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்றல்; வறுமையிலும் அறம்பேணல்.	புறநானூற்று மனையறச் செய்யுள்கள்[1]	இல்லத்தின் ஒளியாகவும் குடும்ப ஒற்றுமையின் அடித்தளமாகவும் கருதப்பட்டனர்.
பெண்பாற் புலவர்	அரசியல் வழிகாட்டல்; மன்னருக்கு அறிவுரை வழங்கல்; தூது செல்லல்; சமூக அறம் உரைத்தல்.	ஔவையார் பாடல்கள், புறநானூற்றுப் பெண்புலவர் பாடல்கள் (59 பாடல்கள்)[3]	சங்க காலத்தில் பெண்களின் கல்வியாற்றலும் தலைமைப் பண்பும் உயர்ந்த நிலையில் இருந்ததை உணர்த்துகிறது[4].
கைம்மைப் பெண் (உயவல் பெண்டிர்)	கூந்தல் கொய்தல்; அணிகலன் துறத்தல்; சுவையற்ற அல்லி/வேளை உணவூட்டல்; உடன்கட்டை ஏறல்[5].	புறநானூறு 246 (ஆனந்தப்பையுள்)[20]	கணவனை இழந்த பின் பெண்கள் அனுபவித்த சமூகக் கட்டுப்பாடுகளையும் அவலத்தையும் காட்டுகிறது.
கலைப்பெண்டிர் (விறலியர் / பாடினியர்)	இசை, நடனம் மூலம் மன்னரைப் பாடிப் பரிசு பெறல்; விருந்தோம்பல்	புறநானூற்றுப் பாடினி/விறலி ஆற்றுப்படைப் பாடல்கள்[6]	கலைத்துறையில் பெண்களின் சுயாட்சியும் சமூகப் பங்களிப்பும் நிலவியதை

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm060225

	பெறல்[6].		வெளிப்படுத்துகிறது[6].

7. ஆய்வுக் கருத்துகளும் முடிவுகளும்

7.1 ஆய்வின் முதன்மைப் பேறுகள்

புறநானூற்றில் பெண்கள் பற்றிய சித்திரிப்பின் மூலம் அறியப்படும் முதன்மை ஆய்வுக் கருத்துகள் வருமாறு:

- **மதிப்புமிக்க சமூக இடம்:** புறநானூற்றுக் காலச் சமூகத்தில் பெண்களுக்குத் தனித்துவமான மற்றும் மதிப்புமிக்க இடம் இருந்தது·
- **உயர்ந்த அறமாகத் தாய்மை:** தாய்மை என்பது வெறும் உயிரியல் நிகழ்வாக மட்டுமன்றி, சமூகப் பயனுள்ள வீரர்களை உருவாக்கும் உயர்ந்த அறமாகப் போற்றப்பட்டது·
- **வீர உணர்வும் நாட்டுப்பற்றும்:** போருக்குச் செல்லும் கணவன் அல்லது மகனைத் தடுக்காமல் நாட்டின் பாதுகாப்புக்காக உயிர் துறக்க ஊக்குவிக்கும் மனவலிமையும் தியாக உணர்வும் பெண்களிடம் மேலோங்கியிருந்தன·
- **குடும்ப அடித்தளம்:** குடும்ப ஒற்றுமைக்கும், விருந்தோம்பல் பண்பாட்டிற்கும், வறுமையிலும் அறவாழ்வை வளர்ப்பதற்கும் பெண்கள் அடித்தளமாக இருந்தனர்·
- **அறிவாற்றலின் சான்று:** பெண்பாற் புலவர்கள் அரசர்களுக்கு அறிவுரை வழங்கும் அளவிற்கு அறிவாற்றலும் அரசியல் செல்வாக்கும் பெற்றுத் திகழ்ந்தனர்·
- **சமூக முரண்பாடுகள்:** வீரமும் கல்வியும் போற்றப்பட்ட அதே வேளையில், கற்பு மற்றும் கைம்மை நோன்பு சார்ந்த கட்டுப்பாடுகள் பெண்கள் மீதே அதிகளவில் சுமத்தப்பட்டன[5].

7.2 முடிவுரை

புறநானூறு பெண்களை வெறும் குடும்ப உறுப்பினர்களாக மட்டும் சித்தரிக்கவில்லை· அவர்கள் தாயாகவும், மனைவியாகவும், அறவுரையாளராகவும், வீர உணர்வை ஊட்டுபவராகவும், சமூக முன்னேற்றத்தின் அடையாளமாகவும் விளங்கியதைப் பதிவு செய்கிறது· சங்ககாலப் பெண்களின் உயர்ந்த பண்புகளும் சமூகப் பொறுப்புகளும் இன்றைய சமுதாயத்திற்கும் வழிகாட்டும் நெறிகளாக அமைகின்றன· எனவே, புறநானூற்றில் பெண்களின் நிலை என்பது தமிழர் பண்பாட்டு மரபின் பெருமையையும் பெண்ணியச் சிந்தனையின் தொன்மையையும் வெளிப்படுத்தும் சிறந்த சான்றாகும்·

ISSN: 3049-0723 (Online), 3107-7781 (Print)
DOI: https://doi.org/10.63300/tm060225

8. துணைநூற்பட்டியல் (References - MLA Style 9th Edition)

[1.]அறவாணன், க. ப. *தமிழர் பண்பாட்டு வரலாறு*. தமிழ்க்கோட்டம், 2008.

[2.]அம்மன்கிளி முருகதாஸ். *சங்கக் கவிதையாக்கமும் மரபும் மாற்றமும்*. குமரன் புத்தக இல்லம், 2006[5].

[3.]சுப்பிரமணியன், ச. வே. *சங்க இலக்கிய ஆய்வு*. மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம், 2005.

[4.]சுப்புரெட்டியார், ந. *சங்ககாலச் சமுதாயம்*. பாரி நிலையம், 1998.

[5.]சாமிநாதையர், உ. வே., பதிப்பாசிரியர். *புறநானூறு மூலமும் உரையும்*. தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1985.

[6.]சண்முகதாஸ், அ., தொகுப்பாசிரியர். *சங்க இலக்கிய ஆய்வுகள்*. தேசிய கலை இலக்கியப்பேரவை, 2002[5].

[7.]திவ்யா, பி. "புறநானூற்றில் மரணமும் மகளிர் நிலைப்பாடும்." *Shanlax International Journal of Arts, Science and Humanities*, vol. 11, no. 1, 2023, pp. 158-165[3].

[8.]துரைசாமிப்பிள்ளை, ஔவை சு. *புறநானூறு உரை*. ஐந்திணைப் பதிப்பகம், 1990.

[9.]தமிழண்ணல். *சங்க இலக்கிய ஒப்பாய்வு*. மீனாட்சி புத்தக நிலையம், 2003.

[10.] வரதராசனார், மு. *சங்க இலக்கிய வரலாறு*. சாகித்திய அகாதெமி, 1999.

[11.] விசயரத்தினம், கா. *சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்வியல்*. மணிமேகலைப் பிரசுரம், 2016[5].

9. ஆசிரியர் பிரகடனமும் சுயநல முரண்பாடின்மை அறிக்கையும் (Author Declaration)

ஆசிரியர் விவரம்:

முனைவர். சி. முல்லைமலர் (Dr. S. MULLAIMALAR, B.LIT, M.A., M.Phil., Ph.D.)

பேராசிரியர் & தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,

இமயம் கலை அறிவியல் கல்லூரி, வாணியம்பாடி – 635751.

கைபேசி / புலன எண்: 9080821893, 9486914780.

சுயநல முரண்பாடின்மை அறிக்கை (Conflict of Interest Statement):

இவ்வாய்வுக் கட்டுரையின் ஆசிரியர் என்ற முறையில், இக்கட்டுரையை உருவாக்குவதிலும், ஆய்வுத் தரவுகளைச் சேகரித்து பகுப்பாய்வு செய்வதிலும் எவ்விதமான நிதி சார்ந்த அல்லது தனிப்பட்ட சுயநல முரண்பாடுகளும் (No Conflict of Interest) இல்லை என முறைப்படி பிரகடனம் செய்கிறேன். இக்கட்டுரை முற்றிலும் இலக்கிய வளர்ச்சி மற்றும் கல்விசார் ஆராய்ச்சி நோக்கங்களுக்காக மட்டுமே சமர்ப்பிக்கப்படுகிறது.

, | Copyright © Author(s)